

Benedek Tibor halálára

2020 június 20. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Villámcsapásként ért a hír...

Körülbelül tízéves volt a lányom, amikor megunva a monoton faltól falig úszást, átkérdzkedett a medence másik oldalára. Azóta, hét éve tudom, milyen vízilabdás szülőnek lenni, hajnali ötkor kelni, hétvégénként a lelátón ülni, vesztés meccs után vigasztalni, győzelemnél nem elretolakodni, családi nyaralást edzőtáborokhoz igazítani. És azóta tudom, mitől olyan csodálatos ez a sportág, amihez nemcsak erő kell és ügyesség, hanem szív, ész és

ravaszság furcsa, máshol alig tapasztalható keveréke. És azóta tudom azt is, mit képes adni a vízilabdás közeg a benne élőknek. Tartás és gerinc nélkül nincs jó pólós, és hogy ez önkéntelen és megkérdőjelezhetetlen elvárassá vált, azt a három aranygenerációnak és az ő nyomukba érni próbáló, ugyanolyan kemény munkát végző, de valamiért kevésbé szerencsés nemzedékeknek köszönhet?

Nekem személyesen, nézőként csak az utóbbihoz lehetett közöm, a Kemény-fiúkhöz, akikért egy ország szurkolt három egymást követő olimpián, és akik nem is okoztak csalódást, hiszen jól tudjuk, Magyarországon csak az olimpiai arany fénylik igazán. Benedek–Kásás–Kiss, ha más nem is, ezt a három nevet még az is fújta, aki életében nem járt egy uszoda közelében sem. Vajon véletlen, hogy a sor éppen Benedek Tibor nevével kezdődött? Biztosan nem. Ő volt az a vezér, akkor is, ha nem neki volt a világon a legkeményebb fizikuma, ha nem ő szelte át a medencét a leggyorsabban, ha nem ő volt a lehangosabb a parton. Maga is így látta, amikor dicséretes és ma oly ritka bölcsességgel és önismerettel nyilatkozta néhány évvel ezelőt:

„Sosem volt különösen jó labdaérzésem, sosem fociztam, kosaraztam jól, nem dobtam különlegesen nagyot a labdával, és ma már ennél is kisebbet dobok. Nem vagyok kifejezetten sem erőse, sem okos, nem úszok túlságosan jól, a vízfekvésem teljesen átlagos. Gyerekkoromban tizenegyszer szúrták fel a fületem, ugyanennyiszer tiltott el az orvos az uszodától. Magasságomat nézve ma már kicsinek számítok a csapattársaim között, súlyra viszont 15 éve elértem a 100 kilót. Szépen beszélni talán sosem tudtam, középiskolai eredményeim közepesek voltak, sosem gondoltam, hogy a mondataim hatással lehetnek másokra. A katonaságtól gerincsérv miatt felmentést kaptam, azóta már a nyakamban is van két porckorongsérv, 16 éve csuklószorítóval játszok, képtelen vagyok a kézfejemre támaszkodni. Először 2005-ben voltak problémáim a szívemmel, amik 2009-ben megismétlődtek. Mégis, ha legvégül össze kellene foglalnom a sikereim okát, csak annyit mondanék, hogy mindig én akartam jobban. Ez az én tehetségem.”

Hérosz, példakép, a pótolhatatlan és a legnagyobb, hangzott el a napokban sokszor, akkor, amikor a szélesebb közvélemény derült égből villámcsapásként értesült a negyvenhét éves sportoló haláláról. És arról, amit vízilabdás körökben sokan tudtak, hogy milyen régóta küzdött a betegséggel, és ezt milyen méltósággal és emberfeletti erővel tette. Azzal az elszántsággal harcolt, ami egész pályáján jellemző volt rá, akár játékosként, akár szövetségi kapitányként vagy tizenéves fiúkból egy év alatt férfiakat faragó edzőként.

Benedek Tibor ugyanis nem a három olimpiai arany, a két világbajnoki cím és a megszámlálhatatlan egyéb trófea miatt lehetett már életében és lehet még a halála után is sokáig példakép.

Hanem azért, mert veleszületett eleganciával és szerénységgel mutatott példát a világnak arról, amit ma egyre nehezebben értünk meg: nem a tökéletesség a lényeg, hanem a munka, amit beleteszel, hogy elérd.

Farkas Anita

www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
